

PRZYBYTNY (2) *ai*

sg [*m N* przybytny.] ◇ *f N* przybytną (1). ◇ *pl* [*N subst* przybytn(e).] ◇ *A m pers* przybytn(e) (1).
Sł stp brak, Cn s.v. przybytek; poza tym w innym znaczeniu, Linde XVI w. (jeden z niżej notowanych przykładów) s.v. przybyty.

1. Obecny, znajdujący się gdzieś; praesens Cn (2) :

przybytny na czym (1): Abowiem wyznawaią [*hugenoci*] [...] że prawdziwe Ciąło/ y pradziwa [!]
Krew Chrystułowá ná Wiečerzy Páńskiey prawdziwie y iftotnie przybytna iest *WujJud* 173.

W przeciwstawieniu: »przybytny ... niebytny« (1): iáko y męká Páńka [...] nietylko zá żywe była/
ták przybytny/ iáko y niebytny/ ále y zá vmárłe/ y zá wzyftek świát. *WujJud* 239.

[*Szereg: »przybytny a obecny«:* Zoftáwił oto y wftáwił ten Sákráment/ w ktorým on sam przybytny
á obecny iest *WujPosN* 1584 I 219 (*Linde s.v. przybyty*).]

2. [Dodatkowy, może zewnętrzny: Ten iest chleb który zniebá zftąpił/ nie zziemie [...] te przybytny
rzeczy/ chlebá y winá nic inżego nie fą/ iedno załony nieiákie y zákrycia wewnátrz fię táiącego
P. Iezuła Chrystuła. *SokołSigon* D4v.]

Synonimy: 1. obecny, przytomny.

Cf **NIEPRZYBYTNY, PRZYBYTNI**

LWil